

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 42.

Sjette Session.

45de Møde.

Onsdagen den 28de Februar.

(Fortf.)

Kirck (fortsat): Jeg tvivler ikke om, at de nuværende Ministre ville arbejde derhen; men det er ikke godt at vide, hvor mange der staae bag ved Coulisserne; det er ikke godt at vide, hvormange Fremmede der nu, ligesom tidligere, kan blande sig i vore Anliggender. Vi vare frante og frie for enhver fremmed Indblanding, da Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 kom ud; den opponerede jeg stærkt imod, og jeg gik aldrig ind paa den; da vidste man heller ikke, hvormange der stod bag ved, det var ganske andre Personer, og hvor let kan det ikke skee, — Ingen kan forudsæe det, — at lignende Tilfælde atter kunne opstaae, at man vil søge at presse os sammen, indtil vi tilsidst blive knuste. Derfor mener jeg, at det, at man stemmer imod det foreliggende Forslag, hverken gjør fra eller til, og at den Tid, der derved spildes, maa ansees for vel anvendt. Dersom man mulig vilde sige: „Det forsinker og forhæler Sagen“, da vil jeg svare: „Har man opholdt denne Sag saa længe, saa kan det ogsaa vare et Mær til“. Efter Alt, hvad jeg saaledes har tilladt mig at anføre, og idet jeg gentager, at der ikke findes den ringeste Gnist af Mistillid hos mig til de nuværende hæderlige Ministre, skal jeg tillade mig at erklære, at jeg siger et bestemt Nei til Forslaget.

Lehmann: Det har naturligtvis ikke kunnet falde mig ind at ville opfaste mig til Dommer over de Motiver, de enkelte ærede Rigsdagsmænd kunde have for deres Votum,

allerhelst da jeg udtalte mig paa en Tid, da endnu Ingen i saa Henseende havde yttret sig. Jeg gjorde kun opmærksom paa, at Rigsdagen i sin Heelhed vilde komme til at staae paa en saadan Maade, at den kunde gjøre det vanskeligt at lægge nogen solid Grundvold for en politisk Virksomhed for de Mand, hvem disse vore Anliggendes Ledelse og det dermed forbundne Ansvar paaligger, naar den lod et Forslag falde, som var udgaaet fra den selv, og i sin Tid var blevet bekæmpet af den Regering, som vi nu lykkeligtvis ere blevne af med, og hvis Antagelse er et væsentligt Led af det Program, hvorpaa den nuværende Regering har bygget. Jeg skal imidlertid dog gjøre opmærksom paa, at, naar min ærede Ven, der nu har motiveret sit Nei (Kirck), i denne Henseende har henvist til den Betingelse, at han, ved første Gang at give sit Samtykke for sit Vedkommende til det foreliggende Lovforslag, har gjort det under den udtryffelige Forudsætning, at det ikke vilde komme til at faae Lovskraft og altsaa ikke komme til at indtræde i Virkeligheden, forinden Rigsdagen havde faaet fuldstændig Kundskab til den Fællesforsætning, der vilde komme til at afløse den nuværende Tilstand, — da er det ikke en Forudsætning, han har havt i sit Hjerte, det er ikke en Forudsætning, som han blot skal kunne paa-vise i de Udblæffer, han dengang personlig maatte have fremført, men det er en Forudsætning, der ligger i selve hans Votum; thi det er netop det, der staaer i selve det foreliggende Lovforslag, nemlig at det ikke kan træde i Værk, ikke faae nogen som helst Betydning, førend Rigsdagen dertil har givet sit Samtykke, efter at den er blevet bekendt med den Fællesforsætning,